

334

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 21 grudnia 1962 r.

w sprawie zaliczek na podatek od nieruchomości za 1963 r. oraz w sprawie częściowego zaniechania wymiaru podatku od nieruchomości za 1962 r.

Na podstawie art. 3, 10 i 12 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podatnicy podatku od nieruchomości obowiązani są wpłacać bez wezwania organu finansowego zaliczki na podatek od nieruchomości za 1963 r. w następującej wysokości:

- 1) podatnicy gospodarki uspołecznionej, którzy byli obowiązani do dokonania przeceny środków trwałych, gdy podstawą opodatkowania stanowi pełna wartość będąca podstawą amortyzacji — za każdy miesiąc w wysokości 1/12 podatku, jaki będzie przypadać do uiszczenia za 1963 r. przy zastosowaniu stawki podatku w wysokości 0,8‰,
- 2) podatnicy gospodarki uspołecznionej, gdy podstawą opodatkowania stanowi czynsz (wartość czynszowa) — w wysokości podatku przypadającego od czynszu (wartości czynszowej) za miesiąc ubiegły,
- 3) pozostali podatnicy w wysokości 1/12 podatku przypadającego do uiszczenia za 1963 r.

2. Do czasu doręczenia decyzji ustalającej zaliczki za rok 1963, podatnicy wymienieni w ust. 1 pkt 3 uiszczają zaliczki bez wezwania organu finansowego:

- 1) podatnicy gospodarki uspołecznionej, którzy nie byli obowiązani do dokonania przeceny środków trwałych, gdy podstawą opodatkowania stanowi pełna wartość

będąca podstawą amortyzacji — w wysokości równej sumie 1/12 kwoty zaliczek na podatek od nieruchomości za 1962 r.,

- 2) od domów jednorodzinnych nie wynajętych i nie wdzierżawionych i zajętych w całości przez właściciela — w wysokości równej sumie 1/12 kwoty zaliczek na podatek od nieruchomości za 1962 r. oraz 1/12 kwoty podatków od lokali i miejskiego za 1962 r., jeżeli byli obowiązani do opłacania tych podatków,
- 3) w pozostałych przypadkach w wysokości równej sumie 1/12 kwoty zaliczek na podatek od nieruchomości za 1962 r. oraz 1/12 kwoty należnych wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej za 1962 r., jeżeli byli obowiązani do ponoszenia tych wpłat.

§ 2. Do zaliczek na podatek od nieruchomości za 1963 r. stosuje się odpowiednio przepisy §§ 18—20 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 lutego 1962 r. w sprawie zaliczek na podatki (Dz. U. Nr 15, poz. 66), natomiast nie stosuje się przepisu § 17 tego rozporządzenia.

§ 3. Organy finansowe zaniechają ustalania podatku od nieruchomości za rok 1962 od nadwyżki wartości budynków lub ich części, stanowiącej podstawę amortyzacji, a powstałej w wyniku dokonanej przeceny środków trwałych — ponad wartość sprzed przeceny.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

335

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 12 grudnia 1962 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie nauki zawodu w rzemieślniczych zakładach pracy.

Na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1953 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226 i z 1961 r. Nr 32, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 1 marca 1960 r. w sprawie nauki zawodu w rzemieślniczych zakładach pracy (Dz. U. Nr 16, poz. 97) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 5 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje ust. 2 w brzmieniu:

„2. Zatrudnienie młodocianego, który nie może przed-

stawić świadectwa ukończenia szkoły podstawowej, jest dopuszczalne, jeżeli młodociany przedstawi świadectwo ukończenia co najmniej 5 klas szkoły podstawowej wraz z wydanym na podstawie odrębnych przepisów zaświadczeniem właściwego organu administracji szkolnej, zezwalającym na podjęcie zatrudnienia.”

- 2) w § 8 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W razie rozwiązania umowy o naukę rzemiosła bez winy ucznia, właściwy cech rzemieślniczy obowiązany jest udzielić uczniowi pomocy w zatrudnieniu go w innym zakładzie rzemieślniczym, w którym mógłby kontynuować naukę rzemiosła.”

3) w § 22 ust. 1 wyrazy „od 600 zł do 800 zł” zastępuje się wyrazami „od 700 do 800 zł”;

4) w § 24 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na wniosek ucznia wykonującego obowiązek do kształcenia zakład pracy powinien udzielić uczniowi urlopu wypoczynkowego w okresie ferii szkolnych.”

5) w § 26 ust. 1 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) posiadają uprawnienia do samodzielnego prowadzenia rzemiosła oraz długoletnią praktykę w danym rzemiosle, jeżeli właściwa izba rzemieślnicza wyrazi zgodę na szkolenie uczniów.”;

6) w § 26 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organ administracji przemysłowej prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej może, na wniosek izby rzemieślniczej lub właściwego organu inspekcji pracy, pozbawić prawa szkolenia uczniów na czas określony lub na stałe rzemieślnika skazanego wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione z chęci zysku lub przeciw moralności publicznej albo który dopuścił się ciężkiego uchybienia obowiązkowi względem swych uczniów.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z upływem jednego miesiąca od daty ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości:

W. Lechowicz

336

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 listopada 1962 r.

w sprawie ratyfikacji przez szereg państw Konwencji (nr 111) dotyczącej dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu, przyjętej w Genewie dnia 25 czerwca 1958 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 7 Konwencji (nr 111) dotyczącej dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu, przyjętej w Genewie dnia 25 czerwca 1958 r. (Dz. U. z 1961 r. Nr 42, poz. 218), zostały zarejestrowane ratyfikacje powyższej Konwencji przez następujące państwa:

Syryjska Republika Arabska	dnia 30 stycznia	1961 r.
Meksyk	dnia 11 września	1961 r.
Somali	dnia 8 grudnia	1961 r.
Kostaryka	dnia 1 marca	1962 r.
Republika Niger	dnia 23 marca	1962 r.
Republika Górna Wolta	dnia 16 kwietnia	1962 r.

Minister Spraw Zagranicznych: A. Rapacki

337

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 listopada 1962 r.

w sprawie przystąpienia Grecji, Republiki Malgaskiej i Republiki Środkowo-Afrykańskiej do Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 10 czerwca 1958 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. IX Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 10 czerwca 1958 r. (Dz. U. z 1962 r. Nr 9, poz. 41), następujące państwa złożyły Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych swoje dokumenty przystąpienia do powyższej Konwencji:

Grecja	dnia 16 lipca	1962 r.
Republika Malgaska	dnia 16 lipca	1962 r.

z następującym zastrzeżeniem:

„Republika Malgaska oświadcza, że będzie stosować Konwencję na zasadzie wzajemności w odniesieniu do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych jedynie na obszarze innego Umawiającego się Państwa; oświadcza ona również, że będzie stosowała Konwencję tylko do sporów wyni-

kających ze stosunków prawnych zarówno umownych, jak i pozaumownych, które według jej prawa krajowego uważane są za stosunki handlowe”;

Republika Środkowo-Afrykańska dnia 15 października 1962 r.
z następującym oświadczeniem:

„Nawiązując do możliwości, jakie stwarza ustęp 3 artykułu I Konwencji, Republika Środkowo-Afrykańska oświadcza, że będzie stosować Konwencję na zasadzie wzajemności w odniesieniu do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych jedynie na obszarze innego Umawiającego się Państwa; oświadcza ona również, że będzie stosowała Konwencję tylko do sporów wynikających ze stosunków prawnych zarówno umownych, jak i pozaumownych, które według jej prawa krajowego uważane są za stosunki handlowe”.